

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 6
657 40 Brno-střed

datovou schránkou

Dne 16. 10. 2023

Ve věci: 8 Ao 7/2022

Navrhovatel: [REDACTED]
[REDACTED]

*zastoupený advokátkou JUDr. Denisou Sudolskou, ČAK se sídlem Italská 2,
120 00 Praha 2*

proti

Odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví České republiky,**
se sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

Vyjádření navrhovatele k rozhodnutí o předběžné otázce

Přílohy: dle textu

I.
Úvod

- [1] Navrhovateli bylo dne 9. 10. 2023 doručeno usnesení nadepsaného soudu č.j. 8 Ao 7/2022-112 (dále jen „**Usnesení**“), kterým bylo v souladu s ustanovením § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „**s.ř.s.**“) rozhodnuto o pokračování v nadepsaném řízení. Samotný výrok zní na pokračování řízení o kasační stížnosti, kde Navrhovatel usuzuje, že se jedná o zjevnou písařskou chybu, když předmětem řízení je návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN (dále jen „**Mimořádné opatření**“).
- [2] Účastníci byli Usnesením v jeho odůvodnění zároveň informováni o možnosti vyjádřit se k rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „**Soudní dvůr**“) ze dne 5. 10. 2023 ve věci C-659/22 EU:C:2023:745 (dále jen „**Rozsudek**“), kterým Soudní dvůr rozhodl o předběžné otázce položené v nadepsaném řízení. Navrhovatel tímto předkládá své následující vyjádření.
- [3] V rámci Rozsudku Soudní dvůr rozhodl o předběžné otázce tak, že uzavřel, že v rámci kontroly platnosti certifikátů o tzv. bezinfekčnosti (dále jen „**certifikát**“) aplikací „čTečka“, která byla stanovena Mimořádným opatřením jako povinná, docházelo ke zpracování osobních údajů ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (dále jen „**Nařízení**“).
- [4] Předmětem tohoto vyjádření jsou následující skutečnosti:
- a. Zhodnocení závěrů Rozsudku a dopady závěrů Rozsudku na nadepsané řízení;
  - b. Doplnění argumentace k tvrzeným porušením Nařízení:
    - i. Porušení zásad zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 5 Nařízení, zejména pak zásady minimalizace osobních údajů;
    - ii. Nezákonnost zpracování ve smyslu čl. 6 Nařízení;
    - iii. Nesplnění podmínek stanovených čl. 9 odst. 2 písm. i) Nařízení v oblasti zvláštních kategorií osobních údajů;
    - iv. Nezohlednění čl. 23 odst. 1 a 2 Nařízení;
    - v. Absence předchozí konzultace ve smyslu čl. 36 odst. 4 Nařízení;
  - c. Zohlednění nedostatečného právního základu pro zpracování osobních údajů, a obecný nedostatek pravomoci Odpůrce k vydání Mimořádného opatření.
  - d. **Obecně k zásahu do práva na ochranu soukromí**

II.

Zhodnocení závěrů Rozsudku a dopady závěrů Rozsudku na nadepsané řízení

- [5] Soudní dvůr v rozhodnutí o předběžné otázce jednoznačně potvrdil názor, který zastával Navrhovatel od počátku vnitrostátního řízení, a tedy že stanovením explicitní povinnosti provádět kontrolu certifikátů pomocí „čTečky“ Odpůrce obtěžkal jednotlivé provozovatele regulovaných podniků povinností zpracovávat osobní údaje, přičemž jim k tomu de facto vnutil nástroj, který zjevně nesplňoval zákonné podmínky pro zpracování osobních údajů, a tím vytvořil naprosto bezprecedentní hrozbu pro osobní údaje všech kontrolovaných osob.
- [6] Navrhovatel mimo jiné argumentoval tím, že na rozdíl od předchozích mimořádných opatření, posuzovaných mimo jiné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. ledna č.j. 8 Ao 29/2021-98 (kde byla posuzována povinnost vizuální kontroly certifikátů bez použití „čTečky“), stanovením povinnosti používat „čTečku“ již dochází k minimálně částečně automatizovanému zpracování osobních údajů. Pro nynější řízení to pak znamená, že jak Mimořádné opatření, tak aplikace „čTečka“ musí být ze strany nadepsaného soudu zkoumány v rozsahu námitek Navrhovatele v otázce souladnosti s Nařízením.
- [7] Z Rozsudku pak vyplývá zcela zásadní skutečnost, a to že Odpůrce, buďto vědomě, nebo na základě vlastní nevědomosti v rámci řízení i před ním de facto popíral, že by ke zpracování osobních údajů docházelo, nebo, že by se vůbec zabýval v rámci Mimořádného opatření jeho dopady na ochranu osobních údajů. Na svých stránkách ještě ke dni sepisu tohoto vyjádření přitom uvádí, že „*aplikace čTečka nezpracovává osobní údaje*“, dále uvádí, že „*aplikace neuchovává ani nikam neodesílá osobní ani zdravotní údaje kontrolovaných osob, pouze je dočasně zobrazuje na obrazovce mobilního telefonu*“ a konkrétní práva vyplývající z Nařízení dokonce označuje za irelevantní, když uvádí, že „*Právo na odvolání souhlasu, Právo na přístup, Právo na opravu, Právo na výmaz, Právo na omezení zpracování jsou tedy v tomto kontextu irelevantní.*“¹
- [8] Je však zřejmé, že veřejně poskytnutá zavádějící informace, byť pocházející přímo od Odpůrce je pouze symptomatickou pro nezákonnost Mimořádného opatření jako celku. Samotná nezákonnost Mimořádného opatření pak vyplývá (mimo jiné) z nesouladu s Nařízením, jak bude popsáno dále.
- [9] Co se týče Rozsudku samotného dovoluje si Navrhovatel pro účely zdejšího řízení poukázat na dvě skutečnosti, které považuje za zásadní:

---

¹ <https://ockodoc.mzcr.cz/napoveda/ctecka/cz/podminky-pouzivani/>

- a. V bodě 29. Rozsudku se Soudní dvůr přiklonil k mimořádně širokému výkladu zpracování, když z celkem čtyř kroků kontroly aplikací „čTečka“ došel k závěru, že ke zpracování osobních údajů dochází už v okamžiku nascanování osobních údajů, neboť už v tom okamžiku došlo ke zpracování osobních údajů obsažených v certifikátu – **to je zásadní zejména pro rozsah zpracovávaných osobních údajů** v rámci kontroly, kdy lze říci, že bez ohledu na využití „rozkladu“ detailních informací jsou již v okamžiku nascanování QR-kódu zpracovány osobní údaje zvláštní kategorie;
- b. Skutečnost, že při provádění kontroly aplikací „čTečka“ dochází ke zpracování osobních údajů ve smyslu GDPR, bez ohledu na další tvrzené zásahy do práva na ochranu soukromí, nebyla žádným způsobem v Mimořádném opatření (a jeho odůvodnění) reflektována.

[10] V rámci řízení před Soudním dvorem nicméně vyplynula ještě jedna zcela zásadní skutečnost, a to, že Ministerstvo zdravotnictví (prostřednictvím MZV) dovozuje, že pakliže někdo odpovídá za případná porušení GDPR, pak jsou to jednotlivé kontrolující osoby a provozovatelé, kteří kontrolu prováděli (viz body 16. – 17. vyjádření České republiky ve věci C-659/22 ze dne 7. února 2023).

[11] Na tomto místě Navrhovatel předesílá, že přestože z Rozsudku fakticky vyplynul závěr, že každý jednotlivý provozovatel regulovaných služeb byl postaven do role správce osobních údajů, se všemi důsledky z toho plynoucími, tento **provozovatel musel osobní údaje povinně zpracovávat pomocí nástroje** (aplikace „čTečka“), **který zjevně porušoval Nařízení**, jak bude uvedeno dále, **který byl jako povinný ustanoven předpisem, který nemá náležitosti předpokládané Nařízením**, jak bude také uvedeno dále, a to **aniž by měl možnost s rozsahem nebo způsobem zpracování osobních údajů jakkoliv pracovat, či jej zúžit**. Těžko pak mohou jednotliví provozovatelé odpovídat za skutečnost, že samotná architektura aplikace je nutila GDPR porušit, přičemž odpovědnost za toto nese jediné Odpůrce, který je autorem nezákonného Mimořádného opatření (nezákonného minimálně v rozsahu napadených částí).

[12] Konečně na tomto místě Navrhovatel dodává, že skutečnost, že aplikace „čTečka“ zpracovávala osobní údaje ve smyslu Nařízení je pro výsledek řízení před nadepsaným soudem do jisté míry irelevantní. Podstatou návrhu totiž není pouze namítaný rozpor „čTečky“ s Nařízením, ale také flagrantní porušení práva na ochranu soukromí, které vzniklo už tím, že Odpůrce podmínil využití elementárních služeb sdílením citlivých osobních údajů. **V takovém případě je pro posouzení zákonnosti Mimořádného opatření víceméně**

lhostejné, jestli bylo „ještě navíc“ porušeno Nařízení, neboť nezákonnost spočívá už v samotném zásahu do práva na ochranu soukromí.

III.

Porušení zásad zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 5 Nařízení, zejména pak zásady minimalizace osobních údajů

[13] Navrhovatel již dříve v návrhu uvedl (v bodech 37. a 38. podání ze dne 20. 1. 2022), že nejsou stanovena jasná pravidla pro zpracování osobních údajů, a že **rozsah kontroly je v zásadním rozporu se zásadami zpracování osobních údajů. Jinými slovy tedy Navrhovatel namítal, že nejsou naplněny zásady pro zpracování osobních údajů, které jsou stanoveny ve čl. 5 Nařízení, které je nadepsáno „Zásady zpracování osobních údajů“.** Teď, když je postaveno na jisto, že se o zpracování jednalo, rozvádí Navrhovatel tato konkrétní porušení.

Transparentnost zpracování

[14] V první řadě je nabíledni, že osobní údaje nebyly zpracovávány transparentně, jak požaduje čl. 5 odst. 1 písm. a) Nařízení. K tomuto závěru lze dojít už z prosté logiky, že v tomto řízení před NSS muselo být postaveno najisto, zda vůbec dochází ke zpracování osobních údajů, tím spíše v situaci, když se Odpůrce i v tomto řízení odkazoval na rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2022, čj. 8 Ao 29/2021-98, č. 4312/2022 Sb. NSS, *společenství vlastníků jednotek*, ve kterém NSS dovodil, že při pouhé vizuální kontrole certifikátů není dána věcná působnost nařízení GDPR. **Pakliže učinil Odpůrce sporným, zda se o zpracování jedná, nebo nejedná, pak těžko mohlo být takové zpracování aplikací „čTečka“ transparentní.**

[15] V tomto ohledu je také podstatné, že pojem transparentnost Nařízení přímo nedefinuje. Požadavky na ni vyplývají přitom z jeho jednotlivých ustanovení a zejména z rec. 39. Pro fyzické osoby by mělo být transparentní, že osobní údaje, které se jich týkají, jsou používány nebo jinak zpracovávány, jakož i v jakém rozsahu tyto osobní údaje jsou či budou zpracovány. Zásada transparentnosti vyžaduje, aby všechny informace a všechna sdělení týkající se zpracování těchto osobních údajů byly snadno přístupné a srozumitelné a podávané za použití jasných a jednoduchých jazykových prostředků. Fyzické osoby by měly být upozorněny na to, jaká rizika, pravidla, záruky a práva existují v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů a jak mají v souvislosti s tímto zpracováním uplatňovat svá práva.²

---

² RÁMIŠ, Vladan. Článek 5 [Zásady zpracování osobních údajů]. In: UŘIČAŘ, Miroslav, RÁMIŠ, Vladan a kol. Obecné nařízení o ochraně osobních údajů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 290, marg. č. 45.

- [16] V případě kontroly aplikací „čTečka“ o transparentnosti zpracování vůbec nelze hovořit. Kontrolovaná osoba totiž vůbec nemusela vědět do jaké aplikace nebo v jakém rozsahu svůj certifikát předkládá. Informace o případném zpracování byly, pokud vůbec, uvedeny pouze v aplikaci, kterou využívala kontrolující osoba. Subjekt údajů přitom za normálního běhu okolností neměl vůbec zajištěno, že informace a všechna sdělení týkající se zpracování těchto osobních údajů byly snadno přístupné a srozumitelné a podávané za použití jasných a jednoduchých jazykových prostředků.
- [17] Nabízí se argument, že tato odpovědnost, totiž za transparentní informování o zpracování osobních údajů, padá na bedra jednotlivých provozovatelů. Ti si ale velice často nebyli vědomi toho, že vůbec nějaké osobní údaje zpracovávají, a že jim z toho plynou nějaké konkrétní povinnosti. **To nicméně není dle názoru Navrhovatele chybou jednotlivých provozovatelů, ale opět a jen Mimořádného opatření, které je nezpůsobilým a nejednoznačným právním základem pro zpracování osobních údajů v rozporu se čl. 6 odst. 3 Nařízení, jak bude uvedeno dále, resp. je to chybou Odpůrce, který (jak bylo uvedeno už v návrhu) provozovatelům nijak nedal najevo, že je pověřil zpracováním citlivých osobních údajů.**

Vyjádření účelu zpracování

- [18] Podstata kontroly, jak je stanovena Mimořádným opatřením je současně v rozporu se zásadou shromažďování pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely, jak stanoví článek 5 odst. 1 písm. b) Nařízení. Nařízení vyžaduje, aby účel zpracování byl **určitý, výslovně vyjádřený a legitimní**. Vzhledem ke klíčové roli stanoveného účelu zpracování v celém procesu zpracování je nutné, aby byl účel zpracování **vyjádřen jednoznačně**. Jen tak bude možné posoudit, zda účel zpracování odpovídá zákonným požadavkům a zda následné zpracování údajů je prováděno pouze v rozsahu nezbytném z hlediska naplnění účelu.
- [19] V případě Mimořádného opatření lze ve vztahu k „čTečce“ z odůvodnění vyčíst jenom následující: *„Všude, kde se provozovatelům zařízení, poskytovatelům služeb a organizátorům akcí nařizuje kontrolovat splnění podmínek podle bodu I/15, nařizuje se činit tak prostřednictvím mobilní aplikace Ministerstva zdravotnictví „čTečka“, neboť se jedná o způsob zaručující spolehlivé ověření pravosti a platnosti prokazovaného dokladu obsahujícího QR kód, a to i vzhledem k rostoucímu množství zpráv o prokazování se nepravdivými, resp. falešnými potvrzeními.“*
- [20] Z tohoto úryvku z odůvodnění Mimořádného opatření lze sice s jistou mírou kreativity vyčíst, že účelem zpracování by snad mohlo být spolehlivé ověření platnosti dokladu, tak aby bylo předejit prokazováním se nepravdivými, resp. falešnými potvrzeními, nicméně to

zcela jistě není **určitý a výslovně vyjádřený účel zpracování**. V tomto ohledu totiž z odůvodnění Mimořádného opatření nevyplývá výslovně a určitě ani to, že se o zpracování jedná, těžko pak lze vyčíst, jaký je účel takového (nevysloveného) zpracování.

[21] Samostatně pak stojí otázka toho, zda jde o účel legitimní. Zcela jistě „čTečka“ mohla zamezit tomu, aby byly předkládány certifikáty zcela falešné (tzn. dokumenty, které vůbec nejsou certifikáty ve smyslu Nařízení), už ale stěží mohla předejít tomu, aby byly předkládány certifikáty prostě jenom cizí. V tomto duchu je účel zpracování nejen nelegitimní, ale také nezpůsobilý dosáhnout cíle, a v konečném důsledku zcela disproporční s účelem zpracování (jak bude uvedeno v části X. tohoto Vyjádření - **Obecně k zásahu do práva na ochranu soukromí**).

Zásada minimalizace osobních údajů

[22] Kde je nicméně porušení zásad zpracování osobních údajů až do očí bijící, je otázka **zásady minimalizace osobních údajů, stanovená čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení, jehož porušení namítal Navrhovatel již v původním návrhu na zrušení Mimořádného opatření**.

[23] Jak bylo uvedeno již dříve, osobní údaje, které jsou v rámci kontroly (nyní už bezpochyby) zpracovávány jsou: **jméno a příjmení, datum narození a státní příslušnost** kontrolované osoby a konečně pak **údaj o podstoupení vakcinace včetně data podstoupení a typu použité vakcíny, případně informace o prodělání onemocnění včetně data prodělání tohoto onemocnění, nebo v neposlední řadě informace o podstoupení RT-PCR testu**.

[24] I kdybychom snad připustili, že Mimořádné opatření stanovilo povinnost za účelem toho, aby bylo předcházeno předkládání falešných, nebo cizích potvrzení (což ale Navrhovatel nepřipouští – viz výše), **není dán absolutně žádný důvod, aby v rámci takové kontroly (de facto kontroly identity držitele certifikátu) byly zpracovávány zvláště citlivé zdravotní údaje o zdravotním stavu. Ověřit platnost certifikátu a totožnost oprávněného držitele certifikátu (pokud by toto byl účel) by totiž zcela jistě bylo možné bez toho, aby „čTečka“ zpracovávala a předkládala ve zpracované formě např. údaj o prodělaném onemocnění**.

[25] Požadavkem přiměřenosti zpracovávaných údajů sleduje Nařízení to, aby údaje, které jsou zpracovávány, odpovídaly svým významem a charakterem účelu sledovanému zpracováním. **Tyto údaje musejí být přiměřené tak, aby se nadbytečně nezvyšovalo riziko pro subjekty údajů ze zpracování vyplývající**. Pokud zpracování (z hlediska účelu jím sledovaného) má jen omezený význam pro správce, neměl by zpracovávat údaje, které z hlediska rizika jejich zneužití mají pro subjekt údajů naopak význam velký, resp. by v

takovém případě měl aplikovat dodatečná opatření za účelem zabránění zneužití takových údajů.³

[26] V tomto případě by se skutečně provozovatel zcela jistě obešel bez toho, aby věděl, kdy byli jeho zákazníci nemocní, či kdy podstoupili zdravotnický zákrok (vakcinaci). Naopak se jedná o zvláště citlivé osobní údaje, kterým Nařízení přikládá zvláštní význam jejich zvýšenou ochranou v rámci čl. 9 Nařízení. Recitál 51 Nařízení je přitom označuje za údaje, které jsou citlivé z hlediska základních práv a svobod, a při jejichž zpracování by mohla vzniknout závažná rizika pro základní práva a svobody. **Takový zákaz přitom není bezúčelný – pakliže nyní připouštíme, že tyto informace provozovatelům oprávněně „náležely“ ke zpracování, nic nebrání tomu, aby příště byly zpracovávány kupř. informace o onemocnění diabetem při návštěvě cukráren, za účelem ochrany zdravotnického systému před přehlcením diabetologických klinik.**

[27] V tomto ohledu je pro posouzení zákonnosti Mimořádného opatření ze strany nadepsaného soudu opětovně potřeba vypořádat případnou námitku, že odpovědnost za zpracování v souladu se zásadou minimalizace údajů nese zpracovatel (tedy každý jednotlivý provozovatel). I když bychom totiž připustili, že spoustu pochybení Odpůrce lze překlenout tak, že konstatujeme, že bylo na jednotlivých provozovatelích, aby zajistili soulad zpracování s Nařízením (třeba tím, že sami splní informační povinnost vůči svým zákazníkům), v případě minimalizace jde odpovědnost čistě za Odpůrcem.

[28] Ten totiž nařídil explicitní povinnost zpracovávat osobní údaje pomocí „čTečky“, jejíž *architektura* je sama o sobě důvodem toho, proč docházelo ke zpracování více než minimálních osobních údajů. Provozovatel si totiž nemohl vybrat, zda se mu načtením QR-kódu (zpracováním osobních údajů) zpřístupní všechny údaje, nebo jen některé. Mohl si sice vybrat, zda si je „rozklikne“ či nikoliv, ale to neznamená, že by měl volbu, zda je zpracuje, či nikoliv. Z bodu 29. Rozsudku Soudního dvora přitom víme, že už načtením samotným došlo ke zpracování osobních údajů. V tomto ohledu tedy spočívá nezákonnost Mimořádného opatření již v samotné povaze „čTečky“ jako takové, za níž stěžít mohou odpovídat jednotliví provozovatelé.

[29] V rozporu s požadavkem minimalizace osobních údajů je tedy samotná „čTečka“, a Mimořádné opatření, které stanoví povinnost ji využívat je v rozporu s Nařízením *per definitionem*.

---

³ RÁMIŠ, Vladan. Článek 5 [Zásady zpracování osobních údajů]. In: UŘIČAŘ, Miroslav, RÁMIŠ, Vladan a kol. Obecné nařízení o ochraně osobních údajů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 303, marg. č. 94.

Zásada zabezpečení osobních údajů a stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů

- [30] Nařízení konečně ve čl. 5 odst. 1 písm. f) stanoví, že osobní údaje musí být zpracovávány způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením. Opět platí, že v souladu se čl. 5 odst. 2 Nařízení za dodržení této zásady odpovídá správce (jednotlivý provozovatel), nicméně i zde je odpovědnost Odpůrce snad nade vše jasná.
- [31] Odpůrce provozovatelům totiž nestanovil pouze to, **že mají zpracovávat**, ale tím, že jim doslova nařídil používání aplikace „čTečka“ jim stanovil i to **jak budou zpracovávat**.
- [32] Aplikace „čTečka“ přitom bez dalšího umožnila, aby si každý provozovatel ukládal snímky obrazovky s citlivými osobními údaji, nebo aby tyto citlivé údaje libovolným dalším způsobem zpracovával. V tomto ohledu pak Odpůrce v rámci řízení před Soudním dvorem v bodě 17. svého tamního vyjádření k předběžné otázce uvedl: „*V této souvislosti je třeba dodat, že pokud by se kontrolující osoby rozhodly z vlastní iniciativy nakládat s osobními údaji jinak, než jak jim ukládá mimořádné opatření (např. jejich ukládáním v evidenci, odesíláním dalším osobám apod.), jednalo by se o zcela odlišné zpracování nepředpokládané mimořádným opatřením. V rámci takového zpracování by za správce bylo třeba považovat výhradně tyto osoby, které by pak samy byly odpovědné za to, aby zajistily slučitelnost takového zpracování s GDPR.*“
- [33] Toto vyjádření Odpůrce však jenom dokresluje, jak málo si Odpůrce uvědomuje nedodržení elementárních zásad Nařízení. Vnutil totiž osobám způsob zpracování, který nezajišťuje náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním (v rozporu se čl. 5 odst. 1 písm. f) Nařízení), a uložil tedy povinnost zpracovávat osobní údaje způsobem, který tuto zásadu flagrantně porušuje. **Tím vystavil v riziko citlivé osobní údaje všech osob, které byly kdy v rámci aplikace „čTečka“ při povinných kontrolách dle Mimořádného opatření zpracovány.**
- [34] Jinými slovy tedy **samotné zpracování vždy bylo v rozporu se zásadou minimalizace** už z podstaty věci samé, za což odpovídá Odpůrce, a i **kdyby některý správce zpracovával kontrolované údaje způsobem nepředpokládaným Mimořádným opatřením, nese za to opět odpovědnost Odpůrce, kterému stanovuje Nařízení povinnost osobní údaje před takovýmto neoprávněným nebo dokonce protiprávním zpracováním zabezpečit.**

[35] Provozovatelé přitom, opět, neměli možnost přizpůsobit si aplikaci „čTečka“ tak, aby ukládání nebo odesílání osobních údajů efektivně zabránila (a ani se to od nich očekávat zjevně nedalo).

[36] **V tomto ohledu je pak namístě, aby Nejvyšší správní soud učinil jednoznačný závěr, že stát prostě nemůže, a to ani Mimořádným opatřením, nařídit plnění právní povinnosti způsobem, který zakládá protiprávní čin (zde spočívající v neoprávněném nebo protiprávním zpracování). Takové Mimořádné opatření je prostě a jednoduše rozporné se zákonem (zde s přímo aplikovatelným Nařízením) – a tedy nezákonné.**

[37] V tomto ohledu je pak pro kontext možno dodat, že výše uvedené výtky Navrhovatele byly v průběhu řízení o předběžné otázce shodou okolností potvrzeny stanoviskem Úřadu pro ochranu osobních údajů, který se kontrolou aplikací Tečka a „čTečka“ zabýval.⁴ V rámci kontrolního protokolu 490/21 konkrétně uvedl, že kontrolovaná osoba (Odpůrce): „*neplní povinnosti dle čl. 32 nařízení (EU) 2016/679, jelikož:*

- a. *v souvislosti s vydáváním původních certifikátů docházelo při načtení QR kódu čtečkou v mobilním zařízení ke zpřístupnění údaje o čísle pojištěnce držitele certifikátu;*
- b. *v aplikaci čTečka nebylo znemožněno pořízení screenshotu displeje, což je v rozporu se smyslem aplikace, tedy ověření platnosti certifikátů, bez zanechání elektronické stopy s osobními údaji o tomto ověření.“*

[38] Z kontrolního protokolu Úřadu pro ochranu osobních údajů tak explicitně vyplývají dva závěry: **aplikace „čTečka“ zpracovávala osobní údaje v rozporu se zásadou minimalizace údajů**, a zároveň že **nebylo zajištěno náležité zabezpečení osobních údajů**.

[39] Pro úplnost Navrhovatel doplňuje, že kontrolní protokol č. 490/21 se jednak zabývá tím, jak jsou plněny zákonné povinnosti plynoucí z Nařízení na úrovni Ministerstva, jakožto kontrolované osoby, a jakožto osoby, která je v postavení správce a zpracovatele osobních údajů obsažených v certifikátech – a to zejména jako **jejich vydavatel**. Konkrétně pak není řešena otázka zákonnosti zpracování osobních údajů, které museli provádět jednotliví provozovatelé, na základě zjevně nedostatečného právního základu, **a už vůbec ne povinnost nechat si osobní údaje zpracovávat**, a protokol ve finále vůbec nereaguje na to, že zpracování osobních údajů bylo stanovené jako právní povinnost jak **zákazníkům**, tak provozovatelům (**byla stanovena jakási povinnost nechat si osobní údaje zpracovat**).

⁴https://www.uoou.cz/vismo/zobraz_dok.asp?id_org=200144&id_ktg=7290&n=kontrola%2Daplikaci%2Dtecka%2Dctecka&p1=1059

[40] Z výše uvedeného pak jednoznačně vyplývá, že Mimořádné opatření stanovilo povinnost, jejíž plnění bylo efektivně v rozporu s Nařízením a jako takové muselo být prostě a jednoduše nezákonné.

IV.

Nezákonnost zpracování ve smyslu čl. 6 Nařízení

[41] V této části Navrhovatel dále rozvádí, proč zpracování nemohlo být zákonné ve smyslu čl. 6 Nařízení. V první řadě je zřejmé, že zpracování je zákonné pouze pokud je splněna některá z podmínek stanovených čl. 6 odst. 1 Nařízení, **ale pouze v odpovídajícím rozsahu.**

[42] Při určité míře kognitivní disonance lze připustit, že je splněna podmínka čl. 6 odst. 1 písm. c) Nařízení, když byla jednotlivým provozovatelům stanovena právní povinnost zpracovávat osobní údaje aplikací „čTečka“. Pokud ale sama aplikace odporovala Nařízením, pak byla Mimořádným opatřením stanovena nezákonná právní povinnost, která je jen stěží „právní povinností“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) Nařízení.

[43] **Opačný výklad by přitom vedl ke zcela absurdnímu závěru, že plnění nezákonné právní povinnosti zakládá zákonnost zpracování osobních údajů (!sic).**

[44] Žádný jiný z důvodů přitom v úvahu zjevně nepřichází, a to včetně zpracování při udělení souhlasu. Čl. 4 odst. 11 Nařízení totiž stanoví, že souhlas musí být **svobodný, konkrétní informovaný a jednoznačný**. V žádném případě pak nelze dovozovat, že by předložení certifikátu mělo představovat souhlas se zpracováním osobních údajů, neboť minimálně:

- a. Svobodnost souhlasu je z podstaty věci vyloučena, když byly souhlasem podmíněny zcela elementární služby;
- b. Informovanost souhlasu je de facto vyloučena už tím, že do rozhodnutí Soudního dvora nebylo ani v očích nadepsaného soudu stanoveno na jisto, že se jedná o zpracování ve smyslu Nařízení – těžko pak mohli jednotliví občané vyslovovat souhlas se zpracováním, když z valné většiny nemohli vědět (případně z odůvodnění Mimořádného opatření vyčíst), že se o zpracování vůbec jedná.

[45] Zde se sluší poukázat na to, že ustanovení čl. 7 odst. 4 Nařízení stanoví, že: *„Při posuzování toho, zda je souhlas svobodný, musí být důsledně zohledněna skutečnost, zda je mimo jiné plnění smlouvy, včetně poskytnutí služby, podmíněno souhlasem se zpracováním osobních údajů, které není pro plnění dané smlouvy nutné.“* **Zde je opět jasné, že souhlas nemohl být svobodný, neboť například pro objednání obědu v restauraci zcela jistě není nutné**

zpracovat osobní údaje, ledaže by to nařídilo nezákonné Mimořádné opatření. Ani zpracování pak nemohlo z podstaty věci samé nikdy proběhnout na základě svobodného souhlasu.

[46] V tomto kontextu nemůže být bez povšimnutí, že čl. 6 odst. 3 Nařízení stanoví, že základ pro zpracování musí být stanoven konkrétním právním základem. Jak namítal Navrhovatel již v návrhu na zrušení Mimořádného opatření, v České republice takovýto právní základ neexistoval, případně byl nedostatečný.

[47] Navrhovatel již dříve uvedl, že žádné ze zmocňovacích ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví, případně tzv. pandemického zákona neopravňovalo Odpůrce k tomu aby stanovil povinnost zpracovávat osobní údaje (viz část III. B návrhu ze dne 20. 1. 2022) – a tedy že vydání Mimořádného opatření je v rozporu se čl. 2 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[48] Zároveň je ale zřejmé, že jediným myslitelným základem pro zpracování osobních údajů aplikací „čTečka“ ve smyslu čl. 6 odst. 3 Nařízení je Mimořádné opatření, a to absolutně nesplňuje podmínky právního základu ve smyslu Nařízení. Ten totiž kromě podmínek kladených na právní předpis fakultativně (viz čl. 6 odst. 3 alinea 2 věta 2. Nařízení, která začíná „tento právní základ může obsahovat...“), stanovuje, že zpracování musí být „*přiměřené sledovanému legitimnímu cíli*“ (viz čl. 6 odst. 3 alinea 2 věta poslední Nařízení).

[49] V tomto případě bylo zpracování vymezeno použitím aplikace „čTečka“ implicitně tak, že zcela jistě nebylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli (byly zpracovávány údaje, které byly pro ne/poskytnutí služeb zcela irelevantní), a samotné Mimořádné opatření tedy nebylo způsobilé sloužit za zákonný právní základ zpracování ve smyslu čl. 6 odst. 3 Nařízení.

[50] Povinnost zpracovávat osobní údaje byla tedy nezákonná zjednodušeně protože:

- a. Neexistuje právní základ zpracování, který by naplňoval podmínky stanovené Nařízením;
- b. V rámci vnitrostátního práva neexistoval právní základ pro zpracování osobních údajů na úrovni zákonů, a byly překročeny meze sekundární normotvorby způsobem a z důvodů uvedených v návrhu na zrušení Mimořádného opatření ze dne 20. 1. 2022.

V.

Nesplnění podmínek stanovených čl. 9 odst. 2 písm. g) a i) Nařízení v oblasti zvláštních kategorií osobních údajů

[51] V této části Navrhovatel dále rozvádí, proč bylo zpracování osobních údajů v rozporu se zákazem zpracování osobních údajů o zdravotním stavu, které jsou považovány za osobní údaje zvláštní kategorie, a jejichž zpracování je Nařízením obecně **zakázáno**.

[52] V úvahu v praxi totiž přichází dvě výjimky stanovené čl. 9 odst. 2 Nařízení. První z nich lze vcelku snadno dovodit z toho důvodu, že se na ni odkazuje nařízení 2021/953 v recitálu č. 48: „*Toto nařízení stanoví právní základ pro zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) a čl. 9 odst. 2 písm. g) nařízení (EU) 2016/679, nezbytné pro vydávání a ověřování interoperabilních certifikátů stanovených v tomto nařízení.*“

[53] V případě, že by se Odpůrce odvolával na výjimku, podle čl. 9 odst. 2 písm. g) Nařízení, muselo by být zpracování přiměřené, Mimořádné opatření by muselo dodržovat podstatu základního práva na ochranu osobních údajů, a muselo by poskytovat vhodné a konkrétní záruky pro ochranu základních práv a zájmů subjektů údajů. Přestože toto jsou požadavky stanovené Nařízením, tak lze říci, že:

- a. Zpracování uložené Mimořádným opatřením jako povinnost není přiměřené sledovanému cíli (opět, ověřit pravost certifikátu lze i bez znalosti např. data vakcinace);
- b. Mimořádné opatření nedodržuje podstatu základního práva na ochranu osobních údajů (**ba co více, základním právem na ochranu osobních údajů se vůbec nezabývá**);
- c. Mimořádné opatření nejenže neposkytuje vhodné a konkrétní záruky pro ochranu základních práv a zájmů subjektu údajů – **neposkytuje vůbec žádné**.

[54] Zároveň se však nabízí, zda se může uplatnit výjimka stanovená čl. 9 odst. 2 písm. i) Nařízení, tedy že by zpracování bylo nezbytné z důvodu veřejného zájmu v oblasti veřejného zdraví, jako je ochrana před vážnými přeshraničními zdravotními hrozbami. V tomto případě musí být zpracování činěno na základě práva členského státu, které stanoví odpovídající a zvláštní opatření pro zajištění práv a svobod subjektu údajů. **Zde nicméně opět platí, že Mimořádné opatření, jako právo členského státu nestanovilo opatření vůbec žádné, a i kdyby samotné užití aplikace „čTečka“ mohlo být označeno za ono opatření, tak pak**

takové opatření zjevně není odpovídající. V tomto duchu lze odkázat opět na Úřad pro ochranu osobních údajů, který v rámci kontrolního protokolu 490/21 konkrétně uvedl, že kontrolovaná osoba (Odpůrce): „neplní povinnosti dle čl. 32 nařízení (EU) 2016/679, jelikož:

- a. *v souvislosti s vydáváním původních certifikátů docházelo při načtení QR kódu čtečkou v mobilním zařízení ke zpřístupnění údaje o číslu pojištěnce držitele certifikátu;*
- b. *v aplikaci čtečka **nebylo znemožněno pořízování screenshotu displeje**, což je v rozporu se smyslem aplikace, tedy ověření platnosti certifikátů, bez zanechání elektronické stopy s osobními údaji o tomto ověření.“*

[55] Pomineme-li, že už možnost vytvoření screenshotu v samotné aplikaci „čtečka“ potvrzuje, že nebyla učiněna odpovídající opatření pro zajištění ochrany základního práva na ochranu soukromí, i kdyby bylo znemožněno vyfocení, už skutečnost, že jsou provozovatelům citlivé osobní údaje zpřístupněny postačí pro nezákonnost. I kdyby totiž aplikace znemožnila tzv. printscreeny, nic by stále nebránilo kontrolující osobě si zobrazené informace kupř. vyfotit dalším mobilním telefonem, nebo prostě jenom opsat na papír. Sice by se samozřejmě jednalo o nezákonný postup takové konkrétní osoby, nicméně v souladu se čl. 9 Nařízení musí samotný právní základ zpracování poskytovat dostatečné záruky ochrany osobních údajů, což v tomto případě zjevně splněno není.

VI.

Nezohlednění čl. 23 odst. 1 a 2 Nařízení

[56] V této části Navrhovatel namítá, že Mimořádné opatření jako „*právo členského státu*“ vůbec nezohledňuje podmínky stanovené čl. 23 Nařízení. To totiž, lapidárně řečeno, stanoví, že v případě, že je porušena (omezena) třeba zásada minimalizace údajů stanovená čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení, musí takové omezení respektovat podstatu základních práv a svobod a představovat přiměřené opatření v demokratické společnosti s konkrétním cílem, předpokládaným v některém z písmen a) – j).

[57] V případě Mimořádného opatření došlo přitom k jednoznačnému omezení zásady minimalizace údajů, a zároveň je zcela zřejmé, že žádná z výjimek pod písmeny a) – j). nepřichází v úvahu – **Mimořádné opatření je tedy bez dalšího v rozporu se čl. 23 odst. 1 Nařízením.**

[58] Pokud bychom dovodili, že se přeci jen některá z výjimek uplatní, v neprospěch Odpůrce hovoří skutečnost, že se absolutně nezabýval splněním podmínek podle čl. 23 odst. 2 Nařízení, které stanoví, že každé legislativní opatření uvedené v odstavci 1 zejména obsahuje konkrétní ustanovení, alespoň, je-li to relevantní, pokud jde o: účely zpracování,

kategorie osobních údajů, rozsahu zavedených omezení, **zárukách proti zneužití údajů nebo protiprávnímu přístupu k nim, či jejich protiprávnímu předání**, a rizika z hlediska práv a svobod subjektů údajů.

[59] **Mimořádné opatření, jakožto legislativní opatření ve smyslu čl. 23 Nařízení, nejenže neobsahuje všechna konkrétní ustanovení vyžadovaná čl. 23 odst. 2 Nařízení – neobsahuje vůbec žádná.**

[60] Opět tedy jako v případě všech výše uvedených výtek, námitka toho, že legislativní opatření (Mimořádné opatření) neobsahuje žádné záruky proti zneužití údajů nebo protiprávnímu přístupu k nim, sama o sobě postačí k prohlášení nezákonnosti Mimořádného opatření.

VII.

Absence předchozí konzultace ve smyslu čl. 36 odst. 4 Nařízení

[61] Konečně se Navrhovatel dostává k výtce spočívající v tom, že Odpůrce Mimořádné opatření nekonzultoval s Úřadem na ochranu osobních údajů, který na tuto skutečnost v době pandemie opakovaně upozorňoval. Tuto povinnost mu přitom stanoví čl. 36 Nařízení, který stanoví, že *„Členské státy konzultují s dozorovým úřadem během přípravy návrhu legislativního opatření, které má přijmout vnitrostátní parlament, nebo návrhu regulačního opatření založeného na takovém legislativním opatření, jež souvisí se zpracováním.“*

[62] Jinými slovy, Odpůrce měl konzultovat jak návrh tzv. pandemického zákona, tak návrh konkrétního Mimořádného opatření, a možná by byl býval raději chybně předešel – stačilo přitom splnit konzultační povinnost uloženou Nařízením.

[63] V tomto případě se dokonce nabízí, zda nemělo Mimořádnému opatření předcházet posouzení vlivu na ochranu osobních údajů ve smyslu čl. 35 Nařízení. Z veřejně dostupných podkladů přitom nic nenasvědčuje tomu, že by k takovému posouzení kdy došlo. Přitom ze čl. 35 odst. 7 Nařízení je zřejmé, že posouzením by pak bývalo posouzení přiměřenosti a rozsahu zpracování, a posouzení rizik pro práva a svobody subjektů údajů. Z takového posouzení by při pravidelném chodu informací musely vyplynout výtky vznášené až Navrhovatelem v nynějším řízení.

VIII.

Zohlednění nedostatečného právního základu pro zpracování osobních údajů, a obecný nedostatek pravomoci Odpůrce k vydání Mimořádného opatření

- [64] Zkoumáme-li proč se Odpůrce Nařízením vůbec nezabýval, tak se konec konců jeví příhodným poukázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů. V části I. Obecná část pod bodem. E - Zhodnocení dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů uvádí zákonodárce následující: „**Navrhovaná právní úprava se nijak nedotýká ochrany soukromí a osobních údajů fyzických osob.** Informace, které by podle navrženého § 2 odst. 2 písm. j) měli sdělovat poskytovatelé zdravotních služeb a poskytovatelé sociálních služeb Ministerstvu zdravotnictví, nebudou informacemi obsahujícími osobní údaje.“⁵
- [65] Postačí přitom poukázat na Mimořádné opatření a třeba namátkou jeho bod I/2 písm. c), resp. celé návětí tohoto bodu. Odpůrce považuje za právní základ pouze pandemický zákon, konkrétně pak § 2 odst. 2 písm. c zákona č. 94/2021 Sb., na základě kterého stanoví povinnost zpracování osobních údajů. Pokud důvodová zpráva explicitně uvádí, že navrhovaná právní úprava se nedotýká ochrany osobních údajů, tak stěží může Mimořádné opatření legálně zavést povinnost osobní údaje zpracovávat.
- [66] Pakliže by základem měl být zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, tak ten za základ pro zpracování osobních údajů dle názoru Navrhovatele také nemůže sloužit – k čemuž opět postačí odkazu na důvodovou zprávu k tomuto zákonu, případně pak na jeho § 69, tyto opět nemohou být základem pro zpracování osobních údajů, a to ani implicitně.
- [67] Samozřejmě lze uvažovat o tom, že by samotným základem bylo mimořádné opatření, jako sekundární normotvorba, k tomuto se však vyjadřoval navrhovatel již v prvním podání. **Pokud žádný ze zákonů, na které se Odpůrce dovolává, neobsahuje zmocnění Odpůrce ke stanovení povinnosti zpracovávat osobní údaje, což neobsahuje, je stanovení povinnosti zpracovávat osobní údaje Mimořádným opatřením ve flagrantním rozporu se čl. 2 odst. 2 Listiny.**
- [68] Konečně je ale potřeba říci, že mimořádná opatření byla vyhodnoceno jako nedostatečný titul i Úřadem na ochranu osobních údajů, který v tomto kontextu uvedl: „*Je však nutné uvést, že by mimořádné opatření jako právní titul pro takto rozsáhlé zpracování zvláštní kategorie osobních údajů mělo sloužit pouze jako dočasný právní titul a mělo by být nahrazeno právním titulem, který bude vycházet ze zákona, jak předpokládá i recitál 48 nařízení (EU) 2021/953, který uvádí, že členské státy mohou osobní údaje pro jiné účely než je vydání certifikátu určeného pro usnadnění volného pohybu mezi zeměmi EU zpracovávat, pokud je právní základ pro zpracování těchto údajů pro jiné účely, včetně souvisejících lhůt*

---

⁵ Zvýraznění provedeno autorem

pro jejich uchovávání, stanoven ve vnitrostátním právu, které musí být v souladu s právními předpisy Unie na ochranu údajů a se zásadami účinnosti, nezbytnosti a proporcionality a které by mělo obsahovat ustanovení, jež jasně stanoví oblast a rozsah zpracování, konkrétní účel, kategorie subjektů, které mohou certifikát ověřit, a příslušné záruky pro předcházení diskriminaci a zneužívání, s přihlédnutím k rizikům pro práva a svobody subjektů údajů.“⁶

[69] Podstatné ale je, že výše citovaný závěr Úřad na ochranu osobních údajů činil v kontextu mimořádných opatření odpůrce ze dne 28. června 2021, č. j.: MZDR 1595/2021-5/MIN/KAN a ze dne 2. července 2021, č. j.: MZDR 1595/2021-7/MIN/KAN – **tedy v době kdy ještě používání „čTečky“ nebylo povinné, a více než půl roku před účinnosti zde napadeného Mimořádného opatření, a tedy v době, kdy byla „čTečka“ ze strany jednotlivých provozovatelů používána toliko dobrovolně.**

[70] Teprve po dlouhých šesti měsících se Odpůrce rozhodl, že stanoví povinnost používat „čTečku“, a tedy stanoví povinnost zpracovávat osobní údaje, aniž by stále učinil jediný krok k tomu, aby vytvořil dostatečný právní základ odpovídající Nařízení, případně započal konzultovat cokoli s Úřadem na ochranu osobních údajů, přestože to je jeho povinnost plynoucí ze čl. 35 a 36 Nařízení - zejména v této souvislosti provést předchozí konzultace s dozorovým úřadem, jestliže je pravděpodobné, že určitý druh zpracování, především při použití nových technologií, bude mít s přihlédnutím k povaze, rozsahu, kontextu a účelům zpracování za následek vysoké riziko pro práva a svobody fyzických osob. **Přitom ale aplikaci „čTečka“ zprovoznil už v červnu roku 2021.⁷**

[71] **Absolutně pak neobstojí, že jediným výslovně vyjádřeným argumentem pro tak zásadní zpřísnění formy kontroly, je jakási absolutně nepodložená obava z předkládání falešných certifikátů, na což se Odpůrce odvolává.**

IX.

Obecně k zásahu do práva na ochranu soukromí

[72] Přestože Navrhovatel zcela vítá závěr Soudního dvora o tom, že se na zpracování aplikací „čTečka“ uplatní Nařízení, a lze tedy poukázat na konkrétní rozpor s konkrétně aplikovatelnou právní normou, považuje za podstatné zdůraznit, že i kdyby se o zpracování nejednalo, ať už z důvodů uvedených v předkládacím usnesení předběžné otázky NSS, **nebo třeba v situaci, kdyby docházelo k „pouhému“ nahlédnutí do certifikátů bez aplikace**

⁶ Srov. str. 16 protokolu Úřadu na ochranu osobních údajů č.j. UOOU-00490/21-49

⁷ Viz např. článek ze dne 16. 6. 2021: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/ke-stazeni-uz-je-covidova-ctecka-zatim-jen-pro-zarizeni-apple-167509>

„čTečka“, docházelo by takovou kontrolou k porušení základních práv Navrhovatele tak jako tak.

[73] Je totiž zřejmé, že porušení Nařízení je pouze **symptomem** daleko závažnějšího porušení práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a na právo na ochranu osobních údajů, které jsou chráněny článkem 10 odst. 2 a 3 Listiny.

[74] Podstatou návrhu na zrušení předběžného opatření totiž nebyla jen námitka, že při předložení osobních údajů provozovateli regulované služby dochází ke zpracování osobních údajů, a že nejsou splněny podmínky stanovené Nařízením. Podstatou bylo také to, že vůbec nelze podmiňovat využití zcela elementárních služeb tím, že budou jednotliví občané **povinni si vzájemně a povinně** zpřístupňovat velice citlivé osobní údaje, vypovídající třeba i o zdraví jednotlivce.

[75] Jinými slovy Navrhovatel tvrdí, že nehledě na to, jestli dojde nebo nedojde ke zpracování osobních údajů ve smyslu Nařízení, prostě a jednoduše nemůže být Mimořádným opatřením nucen, aby komukoliv (natož pak obsluze restaurace) zpřístupňoval svoje citlivé osobní údaje – **k tomu ale dojde stejně tak při načtení QR-kódu aplikací „čTečka“, jako při pouhém předložení certifikátu k nahlédnutí.**

[76] Právo na ochranu soukromí je v tomto případě daleko významnější, než jakési podmínky zpracování osobních údajů. **Např. číšníkům je totiž předkládán citlivý osobní údaj, který je způsobilý jednotlivce stigmatizovat, nabourat osobní a rodinné vztahy, sloužit jako zákaz pro přímou či nepřímou diskriminaci, a jako takový prostě a jednoduše nemůže být povinně předkládán takřikajíc na setkání komukoliv.**

[77] To přitom není jenom jakási floskule Navrhovatele, ale konkrétní a důvodná obava, kterou formulují nejvyšší soudy v Evropě v kontextu práva na informační sebeurčení: *„Pokud jednotlivci nebude garantována možnost hlídat a kontrolovat obsah i rozsah osobních dat a informací jím poskytnutých, jež mají být zveřejněny, uchovány či použity k jiným než původním účelům; nebude-li mít možnost rozpoznat a zhodnotit důvěryhodnost svého potenciálního komunikačního partnera a případně tomu uzpůsobit i své jednání, pak nutně dochází k omezení až potlačování jeho práv a svobod a nelze tak již nadále hovořit o svobodné a demokratické společnosti. Právo na informační sebeurčení (informationelle Selbstbestimmung) je tak nezbytnou podmínkou nejen pro svobodný rozvoj a seberealizaci*

*jednotlivce ve společnosti, nýbrž i pro ustavení svobodného a demokratického komunikačního řádu.*⁸

[78] V tomto duchu je možno poukázat ale také na celou řadu judikatury Evropského soudu pro lidská práva, věnující se práva na respektování soukromého života zaručeného článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“). **Navrhovatel poukazuje, že v nynějším případě skutečnost, že zásah do práva na ochranu soukromí nastal de facto v důsledku jednání soukromých subjektů, nezbavuje Odpůrce odpovědnosti, a to fakticky v souladu s rozsudkem ESLP ze dne 18. října 2016, Vukota-Bojić v. Švýcarsko, č. 61838/10, bod 77.**

[79] Věc Vukota-Bojić v. Švýcarsko se týkala tajného sledování žadatele o sociální pojištění soukromými detektivy najatými stěžovatelovou pojišťovnou. ESLP měl za to, že i když dotčené opatření týkající se sledování stěžovatele objednala soukromá pojišťovna, této společnosti udělil stát právo vyplácet dávky na základě povinného zdravotního pojištění a právo vybírat pojistné. **Stát se nemůže zprostit zodpovědnosti podle úmluvy tím, že své povinnosti přeneše na soukromé subjekty nebo osoby. Vnitrostátní právo musí stanovit dostatečné záruky proti zneužívání, aby byl zásah do práv chráněných článkem 8 EÚLP „v souladu se zákonem“.** V dané věci ESLP rozhodl, že došlo k porušení článku 8 EÚLP, protože vnitrostátní právo neurčilo jasně rozsah a způsob výkonu vlastního uvážení priznaného pojišťovně vystupující jako veřejné orgány ve sporech o pojištění k provádění tajného sledování pojištěné osoby. **Zejména pak nezahrnovalo dostatečné záruky proti zneužívání.**

[80] V nynějším případě nemůže být situace podobnější:

- a. Povinnost předkládat citlivé osobní údaje na setkání představuje zásah do práva na ochranu soukromí (chráněné čl. 8 EÚLP stejně jako čl. 10 Listiny);
- b. Stát zde povinnosti přenesl na soukromé subjekty nebo osoby;
- c. Vnitrostátní právo (Mimořádné opatření, resp. zákony, na které se odvolává) nestanovilo vůbec žádné záruky proti zneužívání.

[81] **V konečném důsledku je tedy de facto lhostejné, zda aplikace „čTečka“ osobní údaje zpracovávala nebo nezpracovávala osobní údaje ve smyslu Nařízení. Podstatné je to, že Mimořádné opatření stanovilo povinnost zasahovat, a nechat si zasahovat do soukromí, a jako takové je rozporné s Listinou a EÚLP.**

---

⁸ Viz BVerfG 65, dle KOKEŠ, Marian. Čl. 10 [Právo na soukromý a rodinný život; právo na informační sebeurčení]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 52.

Obiter dictum a test proporcionality

[82] V tomto ohledu zbývá snad jen vypořádat, zda omezení (zásah) Mimořádného opatření do základního práva na ochranu soukromí případně prochází tzv. testem proporcionality.

[83] Test proporcionality v první řadě přichází v úvahu jen tam, kde napadená právní úprava nebo veřejnoprávní akt či jiný zásah orgánu veřejné moci prošly hodnocením ústavnosti z hlediska formy a obsahu v obecné rovině.⁹

[84] Navrhovatel si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudcích 8 Ay 28/2021-83 (*společenství vlastníků jednotek*) a 8 Ao 30/2021 (*cinestar*) a v rozsudku 8 Ao 29/2021 došel k závěru, že stanovení povinnosti kontrolovat splnění podmínek není protizákonné. Z jednotlivých rozsudků je však zřejmé, že se vždy návrhy v souladu se s.ř.s. zabýval v rozsahu uplatněných námitek. Bylo tedy opakovaně judikováno, že povinnost prokazovat se (nebo kontrolovat) certifikáty nebude zákonná pokud nebude dostatečně odůvodněna, případně pokud bude vůči některým provozovatelům diskriminační (tj. zjednodušeně řečeno stanoví povinnost kontrol pouze někomu).

[85] Nejvyšší správní soud nicméně v citovaných rozsudcích explicitně nezodpověděl, případně (dle názoru Navrhovatele) nedostatečně (či dílem nesprávně) zodpověděl dvě otázky, které jsou zásadní:

- a. Zda měl odpůrce pravomoc stanovit samotné kontroly (čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 LZPS);
- b. Zda je kontrola bez ohledu na formu slučitelná s právem na ochranu soukromí (čl. 10 odst. 3 LZPS, čl. 8 EÚLP a Nařízením).

[86] **V tomto řízení nicméně Navrhovatel zpochybňuje samotnou podstatu kontrol, když namítá, že prostě není s ohledem na základní právo na ochranu soukromí, případně s ohledem na nedostatek zákonné pravomoci Odpůrce, stanovit povinnost zasahovat, nebo nechat si zasahovat do práva na ochranu soukromí, bez ohledu na to, zda současně dojde ke zpracování, nebo nikoliv.**

[87] **V první řadě tedy namítl (viz bod 74. výše) že Mimořádné opatření vůbec neprocházelo testem ústavnosti, neboť ani z pandemického zákona, ani ze zákona o ochraně veřejného zdraví nevyplývá zákonné zmocnění. Teprve pakliže by takovým testem prošlo, lze přistoupit k testu proporcionality.**

---

⁹ K tomu srov. Nález Ústavního soudu ze dne 18. prosince 2018

[88] V rozsudku 8 Ao 29/2021 ale nadepsaný soud došel v bodě 20. k závěru, že stanovit povinnost prokazovat a kontrolovat tzv. bezinfekčnost lze: „*Navrhovatel považuje dále napadenou část mimořádného opatření za nezákonnou z důvodu, že stanovuje podmínku prokázat tzv. bezinfekčnost pro účast na zasedání orgánu právnické osoby, resp. soukromým osobám určuje povinnost kontrolovat, zda osoby účastníci se voleb či zasedání orgánů právnické osoby splňují podmínky tzv. bezinfekčnosti stanovené v čl. I bodě 16 mimořádného opatření. V tomto ohledu předně namítá, že odpůrce není oprávněn pokračování takovou povinností stanovit formou mimořádného opatření, protože v souladu s čl. 4 odst. 1 Listiny mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. **Tato námitka však není důvodná, neboť právě § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona umožňuje stanovit podmínky konání akcí, které snižují riziko přenosu onemocnění. Takovou podmínkou může být i stanovení povinností (viz bod [65] výše již označeného rozsudku sp. zn. 6 Ao 11/2021), v kontextu nynější věci konkrétně na jedné straně povinnost splnit podmínky dle čl. I bodu 16 opatření pro účastníky zasedání a na straně druhé související povinnost provozovatele (právnické osoby) plnění takových podmínek kontrolovat.***“

[89] Jinými slovy, Nejvyšší správní soud (**ve složení totožného senátu**) považoval za dostatečný právní základ pro stanovení „povinnosti kontrolovat a prokazovat“ § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona, ve slovech „*stanovení podmínek jejich konání snižujících riziko přenosu onemocnění COVID-19*“.

[90] Navrhovatel má přitom zásadní pochyby o ústavnosti samotného ustanovení § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona, které Nejvyšší správní soud víceméně neváhal aplikovat. Ustanovení „*stanovení podmínek jejich konání snižujících riziko přenosu onemocnění COVID-19, včetně stanovení maximálního počtu fyzických osob, které se jich mohou účastnit*“ nestanoví de facto žádné meze a je fakticky v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretensí (zásadou zákonnosti) podle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny: „*Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v **mezích** a způsoby, které stanoví zákon.*“¹⁰

[91] I kdybychom tyto meze v § 2 odst. 2 pandemického zákona hledali pod dalšími „*písmeny*“ za současného zohlednění pravidla *eiusdem generis*, ze žádného z tam uvedených zmocnění nevyplývá, že by mohla být provozovatelům uložena povinnost zasahovat do práva na ochranu soukromí, nebo povinnost zákazníkům (Navrhovateli) nechat si do práva

---

¹⁰ Ostatně stejně jako v případě § 69 odst. 1 písm. i) zákon o ochraně veřejného zdraví, a to i při zohlednění pravidla *eiusdem generis*

na ochranu soukromí zasahovat (jak už bylo ostatně uvedeno v původním návrhu). **Omezení základního práva na ochranu soukromí jednotlivce totiž typově žádnému omezení ve smyslu § 2 odst. 2 pandemického zákona neodpovídá. Stejně tak, ani důvodová zpráva pandemického zákona nepředpokládá, že by úprava měla dopadat na osobní údaje nebo soukromí jednotlivců. Pokud zákonodárce nepředpokládal zásah do práva na ochranu soukromí, nebo do osobních údajů, pak není úkolem soudu, aby za Odpůrce tento nedostatek pravomoci překlenu výkladem. Závěr NSS vyjádřený v rozsudcích 8 Ao 29/2021 a 8 Ao 30/2021 pak v tomto duchu, při zohlednění námitek nynějšího Navrhovatele, jednoduše nemůže obstát.¹¹**

[92] Takové odlišné posouzení přitom nebude představovat ani názorový obrat, neboť v bodě 65. rozsudku 6 Ao 11/2021 se také NSS zabýval kolizí § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona s jiným základním právem (svobodou náboženství), přičemž tam uzavřel, že stanovení maximálního počtu účastníků shromáždění v kostele, se podstaty základního práva podle čl. 16 odst. 1 Listiny základního práva nedotkne, resp. dotkne přiměřeně. **V tomto případě jde ale o § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona a právo na ochranu soukromí, kde už je situace úplně jiná. Nejen, že jde o zákonodárcem nepředpokládaný zásah do konkrétního práva, ale zároveň jde o zásah, který není ani zdánlivě proporrční.**

[93] V tomto ohledu se tedy s ohledem na výše uvedené námitky Navrhovatele nemohou uplatnit ani závěry uvedené v bodu 21. Rozsudku 8 Ao 29/2021, kde se NSS zabýval tím, že právní řád obecně předpokládá, že soukromé osoby kontrolují splnění určitých zákonných podmínek (typicky věku mladistvých při prodeji alkoholu). Toto však konstatoval s ohledem na námitku delegace veřejné správy – Navrhovatel však namítá nedostatečný právní základ pro zásah do práva na ochranu soukromí, což navrhovatel v rozsudku 8 Ao 29/2021 zřejmě nečinil (NSS je vázán rozsahem i charakterem námitek).

[94] Totéž samozřejmě platí pro rozsudek NSS 8 Ao 13/2022-40 ze dne 22. 6. 2022, ve kterém v bodech 43. – 55. (v rozsahu námitek tamního stěžovatele - provozovatele) povinnost používat aplikaci „čTečka“ nechal osmý senát nadepsaného soudu projít i testem proporcionality, když srovnával zásah do práv provozovatelů. **Ani v tomto řízení se totiž nadepsaný soud nezabýval proporcionalitou zásahu do soukromí jednotlivých zákazníků, případně ochranou soukromí obecně (nebylo to předmětem řízení) – přičemž**

---

¹¹ Důvodová zpráva k zákonu č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, v části I. Obecná část pod bodem. E - Zhodnocení dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů uvádí: „Navrhovaná právní úprava se nijak nedotýká ochrany soukromí a osobních údajů fyzických osob. Informace, které by podle navrženého § 2 odst. 2 písm. j) měli sdělovat poskytovatelé zdravotních služeb a poskytovatelé sociálních služeb Ministerstvu zdravotnictví, nebudou informacemi obsahujícími osobní údaje“

Navrhovatel je přesvědčen, že v tomto řízení musí dojít nadepsaný soud k závěrům odlišným.

[95] Konečně, i kdybychom tedy připustili závěr, že zákonný podklad pro stanovení povinností kontroly a prokazování je dán (**což není**), a Mimořádné opatření pak prochází testem ústavnosti (z hlediska zmocnění Odpůrce), zbývá test proporcionality. K principu proporcionality se v souvislosti s tzv. testem proporcionality vyslovil ÚS mnohokrát, původně pak v nálezu Pl. ÚS 4/94, kdy test proporcionality (poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod, resp. posuzování přiměřenosti zásahů veřejné moci) s příkazem k optimalizaci sestává ze tří kroků:

- a. Prvním je kritérium vhodnosti, tedy odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaného cíle (ochrany jiného základního práva nebo legitimního zájmu).
- b. Druhým kritériem je kritérium potřebnosti, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod.
- c. Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. Zároveň, například s ohledem na nálezu Pl. ÚS 1/12, platí, že čím intenzivnější zásah veřejná moc volí, tím silnější musí být legitimní obecný zájem na tomto omezení; omezení základního práva však musí zároveň ve smyslu čl. 4 odst. 4 šetřit jeho podstatu a smysl.

[96] V rámci kritéria vhodnosti lze zřejmě připustit, že Mimořádné opatření je způsobilé určitým skupinám znemožnit vstup do regulovaných provozů a je tedy způsobilé dosáhnout sledovaného cíle. Přitom ale omezuje základní právo na ochranu soukromí s ohledem na to, aby předešlo předkládání falešných nebo cizích certifikátů, jak uvedl Odpůrce v odůvodnění Mimořádného opatření. Jde přitom o cíl legitimní, neboť předkládání falešných certifikátů je společensky jistě nežádoucí.

[97] Nicméně už v tomto ohledu „čTečka“ zcela selhává, neboť bez kontroly dalšího dokladu, nebo jiné kontroly identity kontrolované osoby provozovatel nemá účinný prostředek, jak vyloučit, že je mu stejně do „čTečky“ předkládán třeba certifikát úplně jiné osoby (jakkoliv by to samozřejmě bylo nežádoucí). Je tedy možná zamezeno předkládání zcela falešných dokladů (které ale nejsou certifikáty v pravém slova smyslu), nicméně rizikové osoby vyloučeny ani zdaleka být nemusí. **V tomto ohledu tedy už v prvním kroku „čTečka“**

neobstojí, neboť zásah do práva na ochranu soukromí ve finále vůbec není nebo nemusí být způsobilý dosáhnout sledovaného cíle.¹²

[98] V rámci kritéria potřebnosti neprochází taktéž, neboť kdyby se ve „čTečce“ zobrazily jenom, zjednodušeně řečeno „fajfka“ a „křížek“ podle výsledku zpracování, byl by výsledek úplně stejný (byť pravděpodobně v podstatě k ničemu s ohledem na výsledek testu kritéria vhodnosti v předchozím bodě) – i v takovém případě by byly odhaleny falešné (nikoliv však cizí) certifikáty.

[99] Dle názoru navrhovatele potom „čTečka“ bez ohledu na to, zda současně zpracovává osobní údaje v rozporu s Nařízením, neprochází ani třetím testem. **Proti sobě stojí veřejný zájem na ochranu veřejného zdraví a proti tomu právo na ochranu soukromí, do kterého je zasahováno tak, že je základní právo zcela vyprázdněno.** Kontrolovaná osoba totiž předkládá i ty nejcitlivější údaje, a její právo na ochranu soukromí tedy v rámci kontroly efektivně „bere za své“, a to jenom proto, aby si kontrolovaná osoba mohla dát třeba oběd v restauraci. **Takové opatření pak zcela jistě není přiměřené.**

[100] **Z těchto důvodů by konečně byla kontrola bezinfekčnosti rozporná se zákonem a představovala vyprázdnění práva na ochranu soukromí bez ohledu na to, zda dochází ke zpracování ve smyslu Nařízení, či nikoliv. K zásahu do práva na ochranu soukromí totiž dojde stejně v případě, že budou zobrazeny údaje na telefonu (a budou tak ještě zranitelnější) nebo pokud budou předloženy pouze k nahlédnutí.**

[101] Výše uvedené je ostatně potřeba číst i v kontextu toho, že do účinnosti Napadeného mimořádného opatření probíhaly kontroly jinak, bez „čTečky“ a zásah do práva na ochranu soukromí byl méně intenzivní (byť dle názoru Navrhovatele by byl i bez „čTečky“ nezákonný). Pokud je jediným důvodem významného zvýraznění zásahu do práva na ochranu soukromí snaha Odpůrce předejít „pár falešným certifikátům“, není Mimořádné opatření přiměřené. Ostatně i samotná myšlenka toho, že je potřeba zpřísnit podmínky všem takříkajíc „pro pár neposlušných“ jen stěží obstojí v testu proporcionality zásahu Mimořádného opatření. Z dnešního hlediska je pak zásadní i to, že se jednalo o vůbec poslední Mimořádné opatření tohoto typu.

X.

K rozsudku Tribunálu T-710/21, Roos a další proti Parlamentu

---

¹² Zde se jeví nesprávným závěr soudu uvedený v bodě 51. rozsudku 8 Ao 13/2022, věta poslední, kde je uvedeno, že: „Kontrola pomocí aplikace „čTečka“ totiž umožňuje odhalit osoby z hlediska probíhající epidemie covid-19 rizikové a následně je na akci nevpuštět.“, což dle názoru Navrhovatele zjevně nemůže být pravdou, neboť kontrola aplikací „čTečka“ není způsobilá tohoto cíle dosáhnout

- [102] Konečně se nabízí vypořádat případnou argumentaci odkazem na nadepsaným soudem zmiňovaný rozsudek *Roos a další proti Parlamentu*. Ten se totiž po věcné stránce zabýval některými podobnými argumenty, jako vznesl Navrhovatel v tomto řízení.
- [103] V tamním řízení nebyli žalobci úspěšní s námitkou nedostatečného právního základu, kdy tuto námitku Tribunál vypořádal v bodech 86 a 87 rozsudku *Roos a další proti Parlamentu*. Konkrétně uvedl, že: „*napadené rozhodnutí stanoví jasná a přesná pravidla pro rozsah a použití dotčeného opatření a že zejména dotčeným osobám poskytuje dostatečné záruky umožňující účinně chránit jejich osobní údaje proti riziku zneužití a proti veškerému neoprávněnému přístupu k údajům a jejich protiprávnímu využívání ... Z bodů 22 až 25 odůvodnění a z článku 4 napadeného rozhodnutí v tomto smyslu vyplývá, že osoby, jejichž osobní údaje Parlament zpracovává na základě tohoto rozhodnutí, jsou chráněny v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018*“¹³
- [104] V případě Mimořádného opatření nejsou stanovena žádná, natož pak jasná a přesná pravidla pro rozsah a použití dotčeného opatření, a současně neposkytuje žádné záruky umožňující účinně chránit jejich osobní údaje. Co více, z Mimořádného opatření vůbec nebylo zřejmé, že ke zpracování má docházet.
- [105] Žalobce v rozsudku *Roos a další proti Parlamentu* taktéž namítal rozpor se zásadami zpracování osobních údajů (např. minimalizace osobních údajů). S tím se vypořádal Tribunál zjednodušeně řečeno tak, že v bodech 177 a násl. uvedl, že pracovníci Parlamentu EU jsou vyškoleni, aby používali aplikace jen v režimu „výsledek“ zároveň jsou školeni aby osobní údaje nesdíleli s jinými osobami a jsou vázáni článkem 339 SFEU. To považoval za zásadní ve vztahu k dodržení zásad zpracování.
- [106] Byť se se závěry Tribunálu Navrhovatel zcela neshoduje, je zřejmé, že situace v České republice byla úplně jiná. Kontrolu prováděl zcela neomezený, nijak neurčený, nijak vymezený a nijak nekontrolovaný okruh osob, u kterého zřejmě neproběhlo žádné školení, nijak nebylo zabráněno tomu, aby byly osobní údaje dále sdíleny, a zcela jistě nelze říci, že by kontrolující osoby byly *en bloc* vázány jakoukoliv profesní mlčenlivostí.
- [107] Co považoval Tribunál za zásadní v bodě 180. rozsudku *Roos a další proti Parlamentu* byla skutečnost, že nemělo být technicky proveditelné, aby byl pořízen snímek obrazovky z kontrolující aplikace. Konkrétně uvedl: „*vyplývá, že není technicky proveditelné, aby byl prostřednictvím některé z aplikací používaných bezpečnostními pracovníky Parlamentu*

---

¹³ Část textu vypořádku při zachování smyslu

pořízen během kontroly covid certifikátu snímkem obrazovky. Je tedy nutné mít za to, že dokonce i nepravděpodobná situace, v níž by došlo během procesu čtení QR kódu uvedeného na covid certifikátu k přenosu informací týkajících se doby platnosti certifikátů, s sebou nese jen velmi nízké, či dokonce nulové riziko, že by bezpečnostní pracovníci mohli zaznamenat informace zobrazené na čtecím zařízení aplikace, kterou používají, a že by tyto informace mohli rozšířit mimo okruh osob, jež jsou k tomuto účelu zmocněny.“

[108] Ve vztahu k české „čTečce“ lze říci ke snímkům obrazovky následující:

- a. Kontrolní Protokol Úřadu na ochranu osobních údajů zcela potvrdil, že v aplikaci „čTečka“ bylo možné pořídit snímek obrazovky;
- b. **Otázka toho, zda jde uvnitř aplikace udělat snímek obrazovky je zcela irelevantní (!!!) – to že totiž nelze udělat uvnitř aplikace nevyklučuje, aby byl snímek pořízen třeba prostě jen jiným zařízením. To pouze podtrhuje, že zpracováním osobních údajů do „cizího telefonu“ je prostě vytvořeno zcela nepřijatelné, nepřiměřené a bezprecedentní riziko zneužití citlivých údajů, kterému není nijak bráněno. V tomto ohledu pak považuje Navrhovatel také závěr Tribunálu za takřka absurdní.**

[109] Pro účely nynějšího řízení tedy Navrhovatel upozorňuje na to, že závěry rozsudku *Roos a další proti Parlamentu* nejsou pro nynější řízení aplikovatelné, zejména pro zcela rozdílné právní základy, odlišné skutkové okolnosti a konečně též pro dílčí nesprávnost některých závěrů Tribunálu.

XI. Závěr

[110] Závěrem Navrhovatel shrnuje, že výsledek řízení o předběžné otázce vítá, neboť představuje zásadní posun ve vnímání věcné působnosti Nařízení, které se de facto vztahuje na jakékoliv načtení QR-kódu obsahujícího osobní údaje v jakékoliv situaci.

[111] Zároveň ale dodává, že závěr Soudního dvora má v konečném důsledku jen malý dopad na vnitrostátní řízení, neboť porušení Nařízení ze strany aplikace „čTečka“ je pouze symptomem daleko zásadnějších porušení základních práv Navrhovatele Mimořádným opatřením, jak bylo uvedeno výše.

[112] Navrhovatel ze všech dříve uvedených důvodů uvedených v návrhu, následné replice, vyjádření k Soudnímu dvoru a konečně v tomto vyjádření shrnuje, že má za to, že

Mimořádné opatření musí být nutně prohlášeno v napadeném rozsahu za rozporné se zákonem.

S pozdravem

JUDr. Denisa Sudolská
advokát
i.s.

